עורפילא אפילו לפרצידא דתותי קלא מהניא ליה מאי עורפילא עורו פילי ואמר רבא האי צורבא מרבנן דמי לפרצידא דתותי קלא דכיון דנבט נבט ואמר רבא האי צורבא מרבנן דרתח אורייתא הוא דקא מרתחא ליה שנאמר [1]הלא כה דברי כאש נאם ה' ואמר רב אשי [א]כל ת"ח שאינו קשה כברזל אינו ת"ח שנא' וכפטיש יפוצץ סלע א"ל רבי אבא לרב אשי אתון מהתם מתניתו לה אנן מהכא מתנינן לה דכתיב [2]ארץ אשר אבניה ברזל אל תקרי אבניה אלא בוניה אמר רבינא אפ"ה מיבעי ליה לאיניש למילף נפשיה בניחותא שנאמר [3]והסר כעס מלבך וגו' א"ר שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן שלשה שאלו שלא כהוגן לשנים [ב]השיבוהו כהוגן לאחד השיבוהו שלא כהוגן ואלו הן אליעזר עבד אברהם ושאול בן קיש ויפתח הגלעדי אליעזר עבד אברהם דכתיב (א)[4]והיה הנערה אשר אומר אליה הטי נא כדך וגו' יכול אפי' חיגרת אפי' סומא השיבו כהוגן ונזדמנה לו רבקה שאול בן קיש דכתיב [5]והיה האיש אשר יכנו יעשרנו המלך עושר גדול ואת בתו יתן לו יכול אפי' עבד אפילו ממזר השיבו כהוגן ונזדמן לו דוד יפתח הגלעדי דכתיב [6]והיה היוצא אשר יצא מדלתי ביתי וגו' יכול אפילו דבר טמא השיבו שלא כהוגן נזדמנה לו בתו והיינו דקאמר להו נביא לישראל [7]הצרי אין בגלעד אם רופא אין שם וכתיב [8]אשר לא צויתי ולא דברתי ולא עלתה על לבי אשר לא צויתי זה בנו של מישע מלך מואב שנאמר [ג][9]ויקח את בנו הבכור אשר ימלך תחתיו ויעלהו עולה ולא דברתי (ב) זה יפתח ולא עלתה על לבי זה יצחק בן אברהם אמר רבי ברכיה אף כנסת ישראל שאלה שלא כהוגן והקב"ה השיבה כהוגן שנא' [10]ונדעה נרדפה לדעת את ה' כשחר נכון מוצאו ויבוא כגשם לנו אמר לה הקב"ה בתי את שואלת דבר שפעמים מתבקש ופעמים אינו מתבקש אבל אני אהיה לך דבר המתבקש לעולם שנאמר [11]אהיה כטל לישראל ועוד שאלה שלא כהוגן אמרה לפניו רבש"ע [12]שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך א"ל הקב"ה בתי את שואלת דבר שפעמים נראה ופעמים אינו נראה אבל אני אעשה לך דבר שנראה לעולם שנאמר [13]הן על כפים חקותיך: אין שואלין את הגשמים כו': סברוה שאלה והזכרה חדא מילתא היא מאן תנא אמר רבא [ד]ר' יהושע היא דאמר [ה]משעת הנחתו א"ל אביי אפילו תימא רבי אליעזר שאלה לחוד והזכרה לחוד ואיכא דאמרי לימא

רבי

עורפילא. גשמים דקים כך שמן כדלקמן: **אפי' לפרצידא דתותי קלא.** הגרעין שתחת גושה של קרקע: **מהניא.** שמתחיל לצמח ולעלות מיד: **עורו פילי.** שפותח סדקי הארץ. לי"א שמגדלת ומצמחת הגרעינין העומדין בסדקי הקרקע: **צורבא מרבנן.** בחור חריף כמו ביעי דצריבן במסכת ביצה (דף ז.). תלמיד חכם זקן לא קרי צורבא אלא הבחור מרבנן קרי ליה: **כיון דנבט נבט.** שמתחיל לצמח ולעלות עולה למעלה כך תלמיד חכם כיון שיצא שמו הולך וגדל למעלה: **אורייתא מרתחא ליה.** שיש לו רוחב לב מתוך תורתו ומשים ללבו יותר משאר בני אדם. וקמ"ל דמייבין לדונו לכף זכות: **כאש.** שמחמם כל גופו: (ה)**בוניה.** תלמידי חכמים מקיימי עולם בבניינו: **ברזל.** קפדנים וקשים כברזל: **שלשה שאלו כו'.** משום דרבי ברכיה איירי בגשמים לקמן נקט לה: **ובנות אנשי העיר יוצאות והיה הנערה.** משמע הנערה היוצאה תחילה מן העיר ויאמר לה השקיני (ג) לה היה מנחש: **אפי' חיגרת אפי' סומא.** לפי שלא פירש בשאילתו ואפשר שתהיה בעלת מום ולא יכין בה אליעזר ויקחנה: **(אלא) השיבוהו כהוגן.** וזימנו לו רבקה: **דבר טמא.** כלב או חזיר: **והיינו דאמר להו נביא כו'.** מדגלי ביה קרא ואמר הצרי אין בגלעד (י)[אלמא דלא הוי ניחא קמי שמיא כדאמרינן הצרי אין בגלעד] פנחס היה שם והיה יכול להתיר נדרו אלא שלא רצה יפתח לילך אצלו (ד) והוא לא רצה לבוא אצל יפתח כבראשית רבה(י): **וכתיב אשר לא צויתי.** בירמיה כתיב בפרשת בקבוק ובנו את במות (מ)(התופת אשר בגיא בן הנם) לשרוף את (בנותיהם ואת) בניהם באש אשר לא (ט)[צויתי ולא] דברתי ולא עלתה על לבי שלא תאמרו הלא צוה כמו כן הקב"ה ליפתח ומישע ואברהם. כי מעולם לא צויתי למישע לשרוף את בנו באש דכתיב ויקח את בנו הבכור אשר ימלך תחתיו ויעלהו עולה על החומה ולשמים נתכוון כסבור היה לרצות להקב"ה והאי דכתיב(נ) על שרפו עצמות מלך אדום לשיד מילתא אחרינא הוא. ולא דברתי ליפתח (ה) מימים ימימה ותהי חק בישראל(ל) ובתרגום מזכיר פנחס לגנאי ויפתח לגנאי אלמא לא היה הקב"ה רוצה בבתו שהרי מזכירם לגנאי לפי שלא הלכו זה אצל זה לבטל הנדר: ה"ג **ולא עלתה על לבי זה יצחק בן אברהם.** כלומר שאע"פ שצויתי לו מעולם לא עלתה על לבי לשחוט בנו אלא לנסותו מפני קטיגורו היינו שטן כדאמר בסנהדרין בהנחנקין (דף פט:) ויהי אחר הדברים האלה(ל) אחר דבריו של שטן וכו'. ואית דלא גרסי האי ולא עלתה על לבי (ס)דטעי בקרא אחרינא דלא כתב אלא אשר לא צויתי ולא דברתי (ירמיה ז' פסוק כב) ובפרשת בקבוק כתיב כל הני שלשה אשר לא צויתי ולא דברתי ולא עלתה על לבי. בתנחומא(ע) אשר לא צויתי זו בתו של יפתח אע"פ שצויתי לו תורה ומצות מלוה זו לא צויתי עליו ולא דברתי זה בנו של מישע מלך מואב והלא מישע נכרי הוא ולא מולין הוא לי לדבר עמו אפילו דיבור בעלמא. ובאגדה(פ) קא חשיב כלב בהדייהו אשר יכה את קרית ספר ולכדה וגו'(צ) ורבי יונתן דלא חשיב ליה דבגמרא פשיט ליה להאי קרא בהלכות שנשתכחו בימי אבלו של משה כדאמרינן בתמורה (דף טז.) ואין לחוש שתשרה רוח הקדש על עבד ועל ממזר כדאמרינן בנדרים (דף לח.) שאין שכינה שורה כו' מפי רבי. וגדעון ששאל למנוע טל מעל הארץ ובגזה לבדה יהיה(ק) אין זה שלא כהוגן ומה תקלה יש אם יחסר העולם טל לילה אחת לבד מפי רבי: **ויבוא כגשם לנו.** פעמים אינו מתבקש שהוא סימן קללה בקיץ(ו): **דבר המתבקש לעולם.** טל אפילו בימות החמה: **פעמים נראה.** כשהוא ערום נראה זרועו וכנגד לבו ואינו נראה כשהוא לבוש והכף נראית כל שעה שהיד נראית לעינים. ר"ל על כפים (ז) על השמים צורת אדם שהוא בכסא וכן נשא לבבנו אל כפים (איכה ג) מפי רבי: (ח) ה"ג **סברוה שאלה והזכרה חדא מילתא היא.** כלומר הא דקתני אין שואלין את הגשמים היינו אין מזכירין את הגשמים: **ומאן תנא.** דאמר סמוך לימות הגשמים מזכירין אבל לא קודם לכן: **רבי יהושע היא.** דאמר משעת הנחת לולב הוא מזכיר דהיינו יום שמיני וזהו סמוך לגשמים דמן החג ואילך הוא זמן גשמים:

עורפילא. היינו גשם דק אפילו לפרצידא דתותי קלא מהניא פי' פרצידא זו גרעין שהוא מתחת האבן היינו כמו מטה שמתחת הקרקע: **מאי עורפילא עורו פילי.** פי' מעורכן ומצמיחן פילי פי' אותן העומדים בסדקי הארץ: **שלשה שאלו שלא כהוגן.** אליעזר שאול ויפתח וא"ת אמאי לא חשיב כלב בן יפונה שאמר אשר יכה את קרית ספר ולכדה ונתתי לו את עכסה בתי לאשה אמאי לא פריך כמו הכא יכול ממזר או עבד וי"ל דהא דקאמר כלב שיתן לו (ט) הקב"ה כל מי שיכול להחזיר אותן הלכות ששכחו בימי אבלו של משה אתן לו עכסה בתי וי"מ דלכך נקראת (א)עכסה שכל הרואה אותה כועס על אשתו וזהו ודאי משום צניעות יתירא דקא חזו בה והיה סומך דזכותה חזות דידיה מסתייע דלא מזדווגין לה אלא כפי מעשיה כדאיתא בסוטה (דף ב.) דאין מזווגין וכו': **יכול אפי' חיגרת או סומא.** תימה אמאי לא נקט הכא גבי אליעזר עבד אברהם כמו דקאמר גבי שאול בסמוך יכול אפי' ממזרת או שפחה וכו' ואמר רש"י משום דגבי אליעזר לא שייך עדיין ממזרת דהא לא נתנה תורה אי נמי דגבי אשה לא דייק עלמא אלא ליופי וא"ת היכי קאמר דשאל אליעזר שלא כהוגן והא לא אמר אלא אשר אומר אליה הטי נא כדך ואם ירצה שתהא חיגרת או סומא לא יאמר לה וי"ל דה"פ יכול אפילו חיגרת ואפילו סומא יכול אפי' חיגרת שיהיה לה אפילו רגל של עץ והוא לא יהא רואה או סומא כגון שיש לה עינים יפים ואינה רואה כלל: **והיינו דקאמר להו נביא** לישראל הצרי אין בגלעד אם רופא אין שם. כלומר להתיר נדרו ליפתח והא הוה פנחס ואמאי לא הלך יפתח אצלו להתיר נדרו אלא מתוך גסות רוחו אמר לא אלך אצלו שאני שופט ונגיד אלא יבא אצלי ופנחס אמר ליתי גבאי דאנא נביא ועל ידי תהא פטורה שהייתי (י) מורה ומתיר הנדר ופוטר אותה ולבסוף נענשו שניהם יפתח נענש שנפלו אבריו קודם מיתה כדכתיב ויקבר בערי גלעד ופנחס נענש דכתיב לפנים היה ה' עמו(ק):

ואמר

מסורת הש"ס

א) [עי' תוספות סוכה נג. ד"ה אם כחלן], ב) [ל"ל הפיכוס יעב"ן], ג) [סנהדרין לט:], ד) [לעיל ג:], ה) [ד"ה כוותיה אחרי ד"ה כחלן], ו) רש"א, ז) [פ' מי שהיה פרשה ס], ח) ל"ל הכעב, ט) רש"א, י) [עמוס כן], כ) [שופטים יא], ל) [בראשית כב], מ) [ל"ל מטוס טעו וכ"ה ברש"י שבע"י], נ) [עי"ש סוף בחוקותי], ס) [בראשית רבה מי שהיה פרשה ס], ע) [שופטים א], פ) [שם ו], צ) [תמורה טז. וע"ש ברש"י], ק) [כל זה איתא במ"ר סוף סדר בחקותי],

◆

תורה אור השלם

1. הֲלוֹא כֹה דְבָרִי כָּאֵשׁ נְאֻם יְיָ וּכְפַטִּישׁ יְפֹצֵץ סָלַע: ירמיהו כג כט
2. אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְמִסְכֵּנֻת תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם לֹא תֶחְסַר כֹּל בָּהּ אֶרֶץ אֲשֶׁר אֲבָנֶיהָ בַרְזֶל וּמֵהֲרָרֶיהָ תַּחְצֹב נְחֹשֶׁת: דברים ח ט
3. וְהָסֵר כַּעַס מִלִּבֶּךָ וְהַעֲבֵר רָעָה מִבְּשָׂרֶךָ כִּי הַיַּלְדוּת וְהַשַּׁחֲרוּת הָבֶל: קהלת יא י
4. וְהָיָה הַנַּעֲרָ אֲשֶׁר אֹמַר אֵלֶיהָ הַטִּי נָא כַדֵּךְ וְאֶשְׁתֶּה וְאָמְרָה שְׁתֵה וְגַם גְּמַלֶּיךָ אַשְׁקֶה אֹתָהּ הֹכַחְתָּ לְעַבְדְּךָ לְיִצְחָק וּבָהּ אֵדַע כִּי עָשִׂיתָ חֶסֶד עִם אֲדֹנִי: בראשית כד יד
5. וַיֹּאמֶר אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַרְאִיתֶם הָאִישׁ הָעֹלֶה הַזֶּה כִּי לְחָרֵף אֶת יִשְׂרָאֵל עֹלֶה וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר יַכֶּנּוּ יַעְשְׁרֶנּוּ הַמֶּלֶךְ עֹשֶׁר גָּדוֹל וְאֶת בִּתּוֹ יִתֶּן לוֹ וְאֵת בֵּית אָבִיו יַעֲשֶׂה חָפְשִׁי בְּיִשְׂרָאֵל: שמואל א יז כה
6. וְהָיָה הַיּוֹצֵא אֲשֶׁר יֵצֵא מִדַּלְתֵי בֵיתִי לִקְרָאתִי בְּשׁוּבִי בְשָׁלוֹם מִבְּנֵי עַמּוֹן וְהָיָה לַייָ וְהַעֲלִיתִהוּ עוֹלָה: שופטים יא לא
7. הַצֳרִי אֵין בְּגִלְעָד אִם רֹפֵא אֵין שָׁם כִּי מַדּוּעַ לֹא עָלְתָה אֲרֻכַת בַּת עַמִּי: ירמיהו ח כב
8. וּבָנוּ אֶת בָּמוֹת הַבַּעַל לִשְׂרֹף אֶת בְּנֵיהֶם בָּאֵשׁ עֹלוֹת לַבָּעַל אֲשֶׁר לֹא צִוִּיתִי וְלֹא דִבַּרְתִּי וְלֹא עָלְתָה עַל לִבִּי: ירמיהו יט ה
9. וַיִּקַּח אֶת בְּנוֹ הַבְּכוֹר אֲשֶׁר יִמְלֹךְ תַּחְתָּיו וַיַּעֲלֵהוּ עֹלָה עַל הַחֹמָה וַיְהִי קֶצֶף גָּדוֹל עַל יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ מֵעָלָיו וַיָּשֻׁבוּ לָאָרֶץ: מלכים ב ג כז
10. וְנֵדְעָה נִרְדְּפָה לָדַעַת אֶת יְיָ כְּשַׁחַר נָכוֹן מֹצָאוֹ וְיָבוֹא כַגֶּשֶׁם לָנוּ כְּמַלְקוֹשׁ יוֹרֶה אָרֶץ: הושע ו ג
11. אֶהְיֶה כַטַּל לְיִשְׂרָאֵל יִפְרַח כַּשּׁוֹשַׁנָּה וְיַךְ שָׁרָשָׁיו כַּלְּבָנוֹן: הושע יד ו
12. שִׂימֵנִי כַחוֹתָם עַל לִבֶּךָ כַּחוֹתָם עַל זְרוֹעֶךָ כִּי עַזָּה כַמָּוֶת אַהֲבָה קָשָׁה כִשְׁאוֹל קִנְאָה רְשָׁפֶיהָ רִשְׁפֵּי אֵשׁ שַׁלְהֶבֶתְיָה: שיר השירים ח ו
13. הֵן עַל כַּפַּיִם חַקֹּתִיךְ חוֹמֹתַיִךְ נֶגְדִּי תָּמִיד: ישעיהו מט טז

◆

רבינו גרשום

עורפילא. מיטרא דקה. **פרצידא.** גרגר. **דתותי קלא.** תחת קרקע קשה. **עורו פילי.** התעוררו בקעים, כלומר שמכניס המטר דקה בבקעים ומוציא התבואה שבהם. **כיון דנבט.** שבקע ויוצא, אף ת"ח כיון שיוצא שמו בעולם שוב הולך וגדול בכל שעה. **שאינו קשה כברזל.** שאינו קשה לרצות. **הצרי אין בגלעד.** כלומר, שהיה יכול לילך אצל אליהו ומתיר לו נדרו. **על לבי זה יצחק**, שלא היה בלבו של הקב"ה שישחטהו, אלא בפה כדי לנסותו. **על כפים חקותיך**, וידים נראין לעולם. **אין שואלין את הגשמים.** ותן טל ומטר. **ר' יהודה אמר האחרון מזכיר.** גבורות גשמים, וה"ה דשואלין ותן טל ומטר. **מאן תנא**, דהתחלת שאלה והזכרה מצי למיהוי ביום אחד. דאמר משעת הנחתו. דהיינו בשביעי מתחילין להזכיר, שהוא חולו של מועד [ו]מצי להתחיל לשאול בברכת

הגהות הב"ח

(א) גמ' אליעזר עבד אברהם דכתיב ובנות אנשי העיר יוצאות וגו' והיה הנערה אשר: (ב) שם ולא דברתי זו בתו של יפתח: (ג) רש"י ד"ה ובנות כו' השקיני בה היה מנחש: (ד) ד"ה והיינו כו' יפתח לילך אצלו מתוך גסות רוחו אמר לא אלך אצלו שאני שופט ונגיד ופנחס לא היה רוצה לבא אצל יפתח שהוא נביא בנ"ר: (ה) ד"ה וכתיב כו' ולא דברתי ליפתח שנאמר מימים ימימה כו' ונ"ב דלא גרסי הכי: (ו) ד"ה ויבוא כו' קללה בקיץ הס"ד ואח"כ מה"ד טל דבר המתבקש לעולם אפילו בימות: (ז) ד"ה פעמים כו' ויש לומר על כפים השמים כו' כל"ל ותיבת על נמחק: (ח) בא"ד מפי רבי הס"ד ואח"כ מה"ד שאלה והזכרה כו' ותיבות ה"ג סברוה נמחק ונ"ב והוא פי' למאי דקאמר שאלה וכו': (ט) תוס' ד"ה שלשה וכו' שיתן לו בתו הכי קאמר כל מי וכו': (י) שם ד"ה והיינו וכו' שהייתי מורה ומתיר:

◆

גליון הש"ס

גמ' ר"י היא דאמר משעת הנחתו. תמוה לי אמאי נקט ר"י דברייתא ולא נקט ר"י דמתני' מי"ט האחרון אח"כ מצאתי בעזה"י בספר המכריע לרי"ד דמתק זה וכל"ל סתם מני ר"י היא:

◆

מוסף רש"י

נבט. לשון צמח (חולין יח:). **משעת הנחתו.** מיום שמכניסין בו לאחרונה הסייגו בשביעי (לעיל ב:).

◆

רבינו חננאל

עורו פילי. פי' הטיפה היורדת בכח ומערערת, פילא כמו פילחא, כדכתיב כמו פלח ובקע בארץ. אפי' לפרצידא דתותי קלא. פי' [הפרי] שתחת האבן צומח, (א)וכן תלמיד חכם דומה לפרי תחת האבן ששואב שואב וכיון שצומח [צומח] בכח (אחים) [אחת] [פי' פרצידא דתותי קלא, זרע תבואה שהיא תחת אבן צומחת. פי' קלא, מלשון שקל קלא פתק בה]. צורבא מרבנן דמרתח אורייתיה מרתחא ליה, שנאמר הלא כה דברי כאש. **אמר רב שמואל** בר נחמני א"ר יונתן שלשה שאלו שלא כהוגן, אליעזר שאול ויפתח. ומצינו בבראשית רבה, ארבעה הן ששאלו שלא כהוגן אליעזר שאול ויפתח וכלב, ופשטיה כיון דשאול וכלב שוין בתרווייהו נתינת (בתורה) [בתם] כת', חשיב להו כאחד, לפיכך תני הכא שלשה. אין שואלין הגשמים. כיון ששנינו כאן שאילת הגשמים סמוך לגשמים היא, הוצרכנו לומר סברוה שאלה והזכרה ביום אחד הם. הניחא לר' יהושע דאמר משעת הנחתו מזכיר, [ו]מחר שואל, כי אין שאלה אלא בתפלת החול בי"ח בברכת השנים, אלא לר' אליעזר קשיא. ושנינן הזכרה לחוד ושאלה לחוד לזמן אחר, ולאו כי הדדי.

(א) עי' מ"ש בפירוש רבינו לקמן ריש פ"ג וצ"ע כאן.

◆

רבינו גרשום (המשך)

השנים, שהרי מתפללין אתה חונן. דאי ר' אליעזר, כיון דאמר בראשון מתחיל להזכיר, לא מצי למיהוי התחלת הזכרה והתחלת שאלה ביום אחד, דביו"ט ראשון ליכא שאלה, שהרי אין מתפללין בו אתה חונן, ולא מצי למישאל אלא בברכת השנים. אפי' תימא, דקתני אין שואלין ר' אליעזר היא, ולא תימא שאלה והזכרה בהדדי, אלא שאלה לחוד והזכרה לחוד, דמזכירין ביום ראשון ושואלין בחולו של מועד.